

hvorefter Sagen jo saa kommer til eneste Behandling i Folkethinget. Det vil da altid være tidnok, hvis Sagen ligeledes kommer til eneste Behandling her i Landstinget, at gaae ind paa de ærede Medlemmers Forslag.

Tobiesen: Jeg forstod ikke rigtig, om den ærede sidste Talers Bemærkning til mig ikke var en Behreidelse mod mig, fordi jeg havde undladt at give den af ham omtalte historiske Oplysning. (Ploug: Nei). Da jeg hører, at det ikke er saa, vil jeg kun bemærke, at der er saameget mere Ojfordring for Landstinget til at fastholde Justitsministerens Forslag, som det altsaa — som af det ærede Medlem berørt — har et Slags Paternitet til samme.

Jessen: Det undrer mig, at det høitæredede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig) idag har anbefalet at stemme for det af det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Drif) med flere andre ærede Herrer stillede Forslag, da han dog tidligere selv har gjort opmærksom paa, at der ogsaa for ham fandtes en væsentlig Mangel ved dette Forslag, nemlig den Mangel, at det mulig vilde fritage flere theologiske Candidater, som i en tidlig Alder kunde opnaae geistlig Ansættelse, for at udtjene nogen Deel af deres Børneplegt. Det forekommer mig, at der heri ligger et Datum for, at det Forslag, som det saaledes tilraades os at stemme for, dog ikke er det endelige Forslag, som flere af de ærede Herrer, der have været med om at stille Forslaget, mene tilfidsst at kunne slutte sig til. Jeg skjønner heller ikke, at der er nogensomhelst Anledning for Thinget til ved denne saa lidt som ved nogensomhelst anden Sag at afgive sin Stemme med Bevidsthed om, at man stemmer saaledes, fordi man vil have en senere Behandling i et Fællesudvalg. Det forekommer mig netop, at de forskjellige Behandlinger, som en Sag undergaaer i Thingene, bør have til Formaal at frembringe en Tilnærmelse til en indbyrdes Overensstemmelse mellem Thingene og Overensstemmelse med Regjeringen, og det at vedtage et Forslag, som man veed umulig kan sættes igjennem som endeligt Lov, vil altsaa kun være

at stræbe hen til et Maal, som netop bør modstræbes. — Den høitæredede 8de Landstingsmand for 2den Kreds (Drif) brugte ganske vist ikke mange Ord til at motivere det omhandlede Forslag; men de Ord, som han brugte, vare overmaade stærke. Den ærede Landstingsmand bemærkede, at det vilde forstyrre den Anseelse og hele den Stilling, som Danmark indtog i det europæiske Samfund, om Justitsministerens Forslag eller de andre Herrers Forslag ikke blev vedtaget. Han bemærkede tillige, at den Fritagelse, som hans Forslag gik ud paa at indrømme Geistligheden, var godkjendt ved Grundloven, hvorved jeg antager, at han har sigtet til Grundlovens § 90, men denne Paragraph indeholder virkelig ikke nogensomhelst Godkjendelse af en saadan Fritagelse. Det vil ikke være den ærede Landstingsmand ubekjendt, at der netop af en af de Folkethingsmænd, som have været Ordfører for den Anskuelse, som er bleven den gjældende i Folkethinget, har været hentet Argumenter fra den samme Paragraph for, at en saadan Fritagelse stred imod Grundloven, og en Godkjendelse af Bestemmelsen kan vistnok altsaa under ingen Omstændigheder ligge i Grundloven. I det jeg modsiger dette, skal jeg forøvrigt ganske slutte mig til, hvad det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tobiesen) har udtalt, og saaledes meget indstændig tilraade, at man slutter sig til Justitsministerens Forslag som det, der kan danne det bedste Grundlag for en Overenskomst, og som mulig kan blive vedtaget ved den eneste Behandling, som forestaaer Lovforslaget i Folkethinget.

Krieger: Landstinget er jo saa overvældet af Forretninger i denne Tid, at jeg har nogen Betenkelighed ved at forlænge Forhandlingerne; men jeg synes dog, at jeg maa sige et Par Ord i Anledning af, hvad min ærede Collega (Ploug) før fremhævede om den Lighed, der skulde være mellem det Forslag, der fremkom i forrige Samling fra Fællesudvalget, og Justitsministerens Forslag nu. Baade ved denne Uttring af den ærede Landstingsmand og ved adskillige andre Uttringer, der tidligere ere fremkomne, glemmes det reent — for at sige det med eet Ord —